

V neznámé místnosti

Daniel Nosek

„Co je to za malou místnost, ze které se nemůžu dostat ven?“

Zeptal se sám sebe. Ale odpověď neznal. S nataženýma rukama chodil po obvodu neznámé místnosti. Pokoušel se najít dveře či okno. Nebo aspoň výklenek po nich, aby měl nějakou představu o tvaru místnosti. Ale marně. Situaci komplikovala dokonalá tma, která byla kolem a jako zkušený hráč mu nedala jedinou šanci cokoliv spatřit. Jediné, co v místnosti našel byla postel s tvrdou madrací a tenkým přehozem. Nebyl tu však žádný polštář. Několikrát se záměrně pokusil na delší dobu zavřít oči, aby se přizpůsobily tmě a on uviděl obrysy předmětů v místnosti. Pokud tam vůbec nějaké byly.

Z bádání ho náhle vyrušila nesnesitelná bolest v oblasti hrudního koše, která mu velkým tlakem znemožnila dýchat. Opřel se o nejbližší zeď v místnosti, která ho v tomto okamžiku přestala zajímat.

Teď potřeboval kyslík.

Instinktivně si rukou šáhl na hrudník, aby se přesvědčil, že ho tam nic netíží. Nic nenahmatal. Bolest přichází ze vnitř.

Myslel si to.

Musí překonat bolest a nadechnout se.

Nejde to.

Člověk ale potřebuje dýchat! Je to nutná činnost k jeho životu.

Zkouší to ještě jednou.

Opravdu to nejde.

Dostavil se pocit, že je vše ztraceno. Nyní už hrál o čas. Začal uvažovat nad tím, co se to s ním děje. Následkem toho se dostavilo vědomí. Něco ho nutilo otevřít oči a rozhlédnout se, jako když se ráno člověk probouzí ze snu.

Otevřel je a zjistil, že to byl opravdu jen sen, nepříjemný sen.

Venku byla ještě tma. Zřejmě procitl před zazvoněním budíku.

Tep byl zvýšený. Rychle dýchal.

Mráz mu přeběhl po zádech, když si vybavil pocity ze snu. Při představě, že by to byla skutečnost, se zachvěl. Žaludek se instinktivně sevřel.

Brr!

Strašný sen!

Zřejmě šlo o třídění myšlenek z předešlého dne. Naštěstí zbývá ještě nějaký čas, aby zlé myšlenky vstřebal. Pak zazvoní budík a bude muset jít do práce.

Ale to mu nedělá problém. Práce ho nesmírně baví. Navíc vstává až v osm hodin a do práce jezdí služebním autem. Pracuje v České národní bance a za poslední půl rok se mu podařilo téměř zdvojnásobit zisk. Jen za poslední kvartál banka měla zisk bezmála čtvrt miliardy. Přispělo k tomu několik jeho aktivit na které je patřičně hrdý.

Předně to byly personální změny. Předchozí šéf si v bance hýčkal na nejvyšších postech své lidi. Většinou neschopné příbuzné, kterým něco dlužil a nebo je naopak využíval k jiným nelegálním aktivitám. Lukrativní místa byla kompenzací za případné problémy. Jeho osobní sekretářkou – měl jich k dispozici několik - byla manželka. Nedostala se však na toto místo z důvodu skvělé kvalifikace, ani jako legitimní milenka, což by se asi každý mohl milně domnívat. Důvod byl daleko prozaičtější: věděla o jeho milostném vztahu z několika manželkami svých podřízených, a tak jej takto vydírala. On se jí samozřejmě snažil vystrnadit

a teplé místečko přenechat své favoritce, ale riskoval by příliš mnoho, kdyby své manželce dal důvod promluvit. Takto měla stálý a velice vysoký příjem a jeho to nestálo ani korunu.

K vysokým ziskům dále přispěl zavedením nového programového vybavení, které umožnilo GSM a internet banking. V historii bankovníctví to byla doslova revoluce. Podnikatelům se usnadnil a hlavně zrychlil přístup k jejich účtům. Následně bankovní ústav zaznamenal padesáti procentní nárůst klientů. Jemu to vyneslo funkci ředitele, služební mobil, auto, luxusní byt a aby toho nebylo málo i osobní asistentku, se kterou si velice rozuměl.

Evička byla nádherná plnoštíhlá holka s dlouhýma nohama. Nosila kozačky na vysokých podpatcích a kaštanové vlasy si vázala do culíku. Každé ráno jej poctila milým úsměvem. Ve stručnosti ho informovala o došlé poště, o termínech schůzek s nejváženějšími klienty a pak uvařila ranní kávu.

„Uff!“ oddychl si.

Frekvence dýchání a tep srdce se ustálily na normálu. Při pomýšlení na Evičku zmizel nepříjemný pocit v žaludku a on se nemohl dočkat příchodu do práce. Rozhodl se zkrátit si dobu čekání krátkým spánkem, než zazvoní budík.

Zavřel oči.

O pár minut později jeho tělo ztěžklo. Ze tmy se ozývalo pravidelné dýchání s chraplavým zabarvením.

Ještě v polospánku přemýšlel o tom, co se dělo než opět usnul. Náhle ho z úvah vytrhla myšlenka o všudypřítomné tmě, která byla tehdy kolem. Žaluzie na noc nezatahoval, neboť se rád probouzel hřejivými paprsky sluníčka. Teď v srpnu si takovéto pozdní vstávání mohl řádně vychutnat. Vidět už bylo od půl páté. On si přesto lebedil v posteli, přikryt lehkou pokrývkou a přemýšlel o úkolech na dnešní den. Často si tuto dobu krátil četbou knih.

Ale kolem byla jen tma!

V poloze na zádech se ještě rozespálý otočil hlavou ze strany na stranu, abych se mohl lépe rozhlédnout po důvěrně známé místnosti v mém bytě.

„Jak to, že nic nevidím?“ zeptal se sám sebe.

„V tuto dobu musí venku svítit sluníčko. Jistě existuje nějaké vysvětlení,“ uklidňoval se, „musejí být slyšet ptáčkové, co sedí před okny na protějším stromu,“ uvědomil si, „a v dálce musí být slyšet typický ruch města!“

Dostal strach a prudce se posadil.

Pohyb už však nedokončil. Uhodil se do hlavy o nějakou chladnou kovovou desku nad sebou a omráčen upadl do hlubokého bezvědomí.